

El nus al coll dels italians

El canceller alemany de Finances ha assegurat que Itàlia no podrà accedir a la fase decisiva de la Unió Econòmica i Monetària. Fabià Estapé en parla.

Ja ho veuen: tan aviat com diries que les coses s'arrangen, la realitat et fa veure que la marxa envers la Unió Econòmica i Monetària és més difícil que no sembla. Mirin: ara fa prop de dos anys, quan es va escaure l'enderrocament del sistema polític italià, un bon amic —empresari per més detall— em va dir: “No saps quina mena de negoci acaben de fer els italians: ara tot anirà molt bé. S'imposaran els criteris del cost i del benefici i totes les malifetes que han trobat els jutges de *Mani Pulite* sortiran a la llum del dia. Quina enveja que sento, com a súbdit espanyol, de veure que la vella Itàlia ja va pel bon camí!” Semblava, i ho dic des de la meua desconfiança congènita, que posar tota l'esperança en la figura i projecció del *cavaliere* Silvio Berlusconi em recordava —i ho lamento— aquell entusiasme que —se'n recorden?— va portar l'ex-rector de la Complutense de Madrid a conferir a un tal Mario Conde Conde, en presència dels reis d'Espanya i del més granat de la societat espanyola, el distingidíssim grau de doctor Honoris Causa!

Theo Waigel. Cancellor de Finances.

Què hi ha tardat, a desinflar-se, el globus italià? Doncs, mirin, no pas gaire. De moment el *cavaliere* Berlusconi es troba enganxat en unes dotzenes de processos; el tracte més favorable —a un germà seu— el confina al seu propi domicili. Berlusconi, com fan aquí molts dirigents del PP, reclama eleccions generals. Li sembla que d'aquesta manera tornarà a fer-se amo del poder; el poder —com deia el vell general Franco— disposa de “*muchos recursos*”.

Però, ara, de cop i volta, i amb aquella manca de *finezza* pròpia dels teutons, el canceller de Finances alemany, Theo Waigel, ha llançat una pedra a l'estany: ha dit, senzillament, que Itàlia no es trobarà en condicions d'accedir a la fase decisiva de la Unió Econòmica i Monetària: la magnitud del dèficit del sector públic; el pes desorbitat del deute públic respecte al producte interior brut fan que —com ocorre també a Bèlgica— o s'imposen dràstiques privatitzacions o hauran d'acceptar la classificació al segon grup de països.

Ara a l'última reunió dels Quinze uns i altres han volgut treure el verí de les paraules de Waigel. Pel que fa a nosaltres, i d'això, se n'ha encarregat Felipe Gonzalez, es tracta de deixar córrer tota idea de fer de la taxa de desocupació un alt criteri addicional als de Maastricht. Només ens faltaria això, quan som a punt, de la mà de Pere Solbes i de la recuperació de l'economia espanyola, d'apuntar-nos al grup dels privilegiats. Ah, i sense comptar amb Mario Conde, ni cap succedani com Silvio Berlusconi!

Fabià Estapé

Mística de l'èxit. Amway, un cas pràctic

Joan Torres ha mirat de treure l'entrellat de l'afer Amway. Aquesta multinacional nord-americana presenta, en la seva opinió, elements positius.

Fa uns 3 anys que el nostre país va prendre consciència d'una novedosa forma de fer negocis: a molta gent algun amic o parent li havia proposat, a través d'una multinacional americana anomenada Amway (Bàsquet Amway Saragossa, recorden?) introduir-se en un revolucionari sistema de vendes, anomenat màrketing multinivell. Aquest sistema es basa a sistematitzar i formalit-

zar la tècnica de Mahoma: amics/parents que venen productes (inicialment d'higiene i cosmètica, però potencialment es pot ampliar fins a l'infinit) a amics/parents. Alhora que, si aquests fan el mateix, un pot tenir una participació en els ingressos generats pels amics i pels amics dels amics, i així successivament. A moltíssima més gent li arribà la informació més o menys distorsionada a través

de converses informals amb coneguts, i en les quals la informació i l'opinió estan irrecognosciblement barrejades.

Tot plegat va acabar generant una certa “inquietud social” que va reflectir-se en la premsa a través de cartes al director, articles i reportatges fins i tot a la televisió. La Unió de Consumidors d'Espanya (UCE) i Pro-joventut (associació antisectes), van denunciar aquestes pràctiques